

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4687/2566

พนักงานอัยการจังหวัดชัยนาท โจทก์ นางสาว ธ. โดยนาย ธ. ผู้แทนเฉพาะคดี ผู้ร้อง นาย ธ. จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 28, ป.พ.พ. มาตรา 1562, ป.วิ.อ. มาตรา 40, ป.วิ.อ. มาตรา 44/1, ป.วิ.อ. มาตรา 195, ป.วิ.อ. มาตรา 218, ป.วิ.อ. มาตรา 225, ป.วิ.พ. มาตรา 167

ย่อ / หลักกฎหมาย

สำหรับความผิดฐานทำร้ายร่างกายผู้อื่น ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำคุกจำเลย 4 เดือน ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษายืน โดยยังคงลงโทษจำคุกจำเลยไม่เกินห้าปี จึงต้องห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตาม ป.วิ.อ. มาตรา 218 วรรคหนึ่ง การที่จำเลยฎีกาเป็นทำนองว่าไม่มีเจตนาทำร้ายผู้ร้อง เป็นการโต้แย้งดุลพินิจการรับฟังพยานหลักฐานของศาลอุทธรณ์ภาค 1 อันเป็นปัญหาข้อเท็จจริง ต้องห้ามมิให้ฎีกาตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าว การที่ศาลชั้นต้นสั่งรับฎีกาของจำเลยในปัญหาข้อนี้มาเป็นการไม่ชอบ ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัยให้ ผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตาม ป.วิ.อ. มาตรา 44/1 โดยศาลตั้งให้ ธ. เป็นผู้แทนเฉพาะคดี เมื่อจำเลยเป็นบุพการีของผู้ร้องและมาตรา 44/1 วรรคสอง บัญญัติให้ถือว่าคำร้องดังกล่าวเป็นคำฟ้องตามบทบัญญัติแห่ง ป.วิ.พ. และผู้เสียหายอยู่ในฐานะโจทก์ในคดีส่วนแพ่งนั้น ดังนั้น การยื่นคำร้องของผู้ร้องในคดีนี้จึงเป็นคดีอุทลุม ต้องห้ามตาม ป.พ.พ. มาตรา 1562 ที่ศาลชั้นต้นมีคำสั่งรับคำร้องของผู้ร้อง และศาลล่างทั้งสองพิพากษาในคดีส่วนแพ่งให้จำเลยชำระเงินพร้อมดอกเบี้ยแก่ผู้ร้อง จึงเป็นการไม่ชอบ ปัญหานี้เป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้ไม่มีคู่ความโดยกชั้นในชั้นฎีกา ศาลฎีกาก็มีอำนาจหยิบยกขึ้นวินิจฉัยเองและแก้ไขให้ถูกต้องได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 คดีแพ่งที่เกี่ยวข้องกับคดีอาญาเป็นหน้าที่ของศาลจะต้องสั่งเรื่องค่าฤชาธรรมเนียมไว้ในคำพิพากษา ตาม ป.วิ.พ. มาตรา 167 ประกอบ ป.วิ.อ. มาตรา 40 การที่ศาลอุทธรณ์ภาค 1 มิได้สั่งในเรื่องค่าฤชาธรรมเนียมคดีส่วนแพ่งในชั้นอุทธรณ์ จึงเป็นการไม่ชอบด้วยบทกฎหมายดังกล่าว ศาลฎีกาเห็นสมควรแก้ไขให้ถูกต้อง

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91, 276, 277, 285, 295 จำเลยให้การปฏิเสธ ระหว่างพิจารณา นาย ธ. ยื่นคำร้องขอให้ตั้งตนเองเป็นผู้แทนเฉพาะคดีของนางสาว ธ. ผู้เสียหาย ศาลชั้นต้นอนุญาต และผู้เสียหายโดยผู้แทนเฉพาะคดียื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทน 230,383 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงิน 150,000 บาท นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้ร้อง จำเลยให้การในคดีส่วนแพ่งขอให้ยกคำร้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276 (ที่ถูกมาตรา 276 วรรคหนึ่ง) ประกอบมาตรา 285, 277 วรรคสาม (เดิม) (ที่ถูก เดิมปี 2550 และปี 2558) ประกอบมาตรา 285 (เดิม), 295 การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานกระทำชำเรา ผู้สืบสันดานซึ่งเป็นเด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปี ให้จำคุกกระทงละ 16 ปี รวม 3 กระทง (ที่ถูกเป็นจำคุก 48 ปี) ฐานข่มขืนกระทำชำเราผู้สืบสันดานโดยใช้กำลังประทุษร้าย จำคุกกระทงละ 8 ปี รวม 2 กระทง (ที่ถูก เป็นจำคุก 16 ปี) ฐานทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้ได้รับอันตรายแก่กาย

จำคุก 4 เดือน (ที่ถูกรวมจำคุก 64 ปี 4 เดือน) เมื่อรวมโทษทุกกระทงแล้วคงลงโทษจำคุกจำเลย 50 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 (3) กับให้จำเลยชดเชยค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ร้อง 150,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 1 ธันวาคม 2556 เป็นต้นไปจนถึงวันที่ 10 เมษายน 2564 และอัตราร้อยละ 5 ต่อปี ตั้งแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้ร้อง อัตราดอกเบี้ยตั้งแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 นั้น ถ้ากระทรวงการคลังปรับเปลี่ยนอัตราโดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกาเมื่อใด ก็ให้ปรับเปลี่ยนไปตามนั้น แต่ทั้งนี้ต้องไม่เกินร้อยละ 7.5 ต่อปี ตามคำขอ ค่าฤชาธรรมเนียมในคดีส่วนแพ่งให้เป็นพับ จำเลยอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำเลยชดเชยค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ร้อง 150,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 6 ธันวาคม 2556 เป็นต้นไปจนถึงวันที่ 10 เมษายน 2564 นอกจากนี้ที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงซึ่งโจทก์และจำเลยไม่ได้แย้งกันในชั้นฎีการับฟังเป็นที่ยุติได้ว่า ผู้ร้องเป็นบุตรของจำเลยและนางสาว ท. ซึ่งจดทะเบียนสมรสกัน ผู้ร้องเกิดเมื่อวันที่ 29 มิถุนายน 2546 ผู้ร้องมีความบกพร่องทางสติปัญญาซึ่งเป็นความพิการประเภทที่ 5 หมายความว่า มีระดับไอคิวต่ำกว่า 70 แต่ผู้ร้องยังสามารถใช้ชีวิตได้ตามปกติ อ่านและเขียนหนังสือได้ ส่วนการพูดคุยต้องกระทำช้า ๆ โดยอาจต้องใช้คำถามซ้ำในบางครั้ง ทั้งนี้ จากลักษณะการเบิกความของผู้ร้อง ผู้ร้องเข้าใจและสามารถตอบคำถามในลักษณะที่ซับซ้อนรวมทั้งยังแสดงความรู้สึกนึกคิดได้ไม่ต่างกับคนปกติทั่วไป เดิมผู้ร้องพักอาศัยอยู่กับจำเลย นางสาว ท. และเด็กชาย ป. น้องชายร่วมบิดามารดาของผู้ร้องที่บ้านเช่า ไม่มีเลขที่ ต่อมาปลายปี 2556 นางสาว ท. ทั้งร่างจำเลยไปอยู่ที่อื่นปล่อยให้ผู้ร้องและเด็กชาย ป. อยู่กับจำเลยที่บ้านเช่าหลังดังกล่าว หลังจากนั้นประมาณ 3 เดือน จำเลยคบหาและอยู่กินฉันสามีภริยากับนางสาว ส. โดยพามาอยู่ร่วมกันที่บ้านเช่าหลังนี้ ต่อมาเดือนตุลาคม 2558 จำเลยพาครอบครัวย้ายไปอยู่กับนาย ธ. บิดาของจำเลย ผู้ร้องและเด็กชาย ป. จะนอนรวมกับนาย ธ. ห้องหนึ่ง ส่วนจำเลยจะนอนกับนางสาว ส. และบุตรอีก 2 คน ที่เกิดกับนางสาว ส. อีกห้องหนึ่ง เมื่อวันที่ 22 ตุลาคม 2563 ขณะผู้ร้องศึกษาอยู่ที่โรงเรียน ค. นางสาว อ. ครูโรงเรียนดังกล่าวได้ไปแจ้งความกล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวน สถานีตำรวจภูธรสระบุรี กล่าวหาจำเลยว่า ช่มชู้นกระทำชำเราและทำร้ายร่างกายผู้ร้อง พนักงานสอบสวนส่งตัวผู้ร้องไปตรวจร่างกายที่โรงพยาบาลสระบุรี พบบาดแผลฟกช้ำที่หัวไหล่ซ้าย ต้นแขนซ้ายและต้นขาซ้าย ส่วนอวัยวะเพศภายนอกบวมแดง พบรอยฉีกขาดของเยื่อพรหมจารีเป็นรอยฉีกขาดเก่าในตำแหน่ง 6 นาฬิกา และรอยฉีกขาดใหม่ในตำแหน่ง 4 นาฬิกา การตรวจทางห้องปฏิบัติการไม่พบคราบอสุจิในสิ่งที่ส่งตรวจ ซึ่งแพทย์ลงความเห็นว่าเป็นหลักฐานการร่วมประเวณี จากนั้นได้มีการแยกผู้ร้องไปดูแลที่บ้านพักเด็กและครอบครัวจังหวัดชัยนาท ปัจจุบันนางสาว ท. รับตัวผู้ร้องไปเลี้ยงดู สำหรับความผิดฐานทำร้ายร่างกายผู้อื่น ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำคุกจำเลย 4 เดือน ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษายืน โดยยังคงลงโทษจำคุกจำเลยไม่เกินห้าปี จึงต้องห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 218 วรรคหนึ่ง การที่จำเลยฎีกาเป็นทำนองว่าไม่มีเจตนาทำร้ายผู้ร้อง หากแต่ตีผู้ร้องเพื่อเป็นการทำโทษและอบรมสั่งสอนผู้ร้องให้รับผิดชอบต่อหน้าที่และมีวินัย เป็นการโต้แย้งดุลพินิจการรับฟังพยานหลักฐานของศาลอุทธรณ์ภาค 1 อันเป็นปัญหาข้อเท็จจริง ต้องห้ามมิให้ฎีกาตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าว การที่ศาลชั้นต้นสั่งรับฎีกาของจำเลยในปัญหาข้อนี้มาเป็นการไม่ชอบ ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัยให้ คดีคงมีปัญหาคือต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยว่า จำเลยช่มชู้นกระทำชำเราผู้ร้องรวม 5 ครั้ง ตาม

คำพิพากษาศาลล่างทั้งสองหรือไม่ โจทก์มีผู้ร้องมาเป็นพยานเบิกความว่า ในครั้งแรก เมื่อวันที่ 6 ธันวาคม 2556 ขณะนั้นผู้ร้องมีอายุ 10 ปีเศษ เรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ช่วงเช้าจำเลยและนางสาว ท. ไปส่งผู้ร้องที่โรงเรียน แต่เมื่อโรงเรียนเลิก มีจำเลยเพียงคนเดียวที่มารับผู้ร้อง เมื่อกลับถึงบ้านไม่พบนางสาว ท. จำเลยพาผู้ร้องออกตามหาแต่ก็ไม่พบ เมื่อกลับมาที่บ้าน จำเลยใช้มีดกรีดที่แขนของจำเลย แล้วจำเลยให้ผู้ร้องสวมชุดนอนบาง ๆ เมื่อเข้านอน จำเลยล่องเกินผู้ร้องโดยนำอวัยวะเพศของจำเลยสอดใส่เข้าไปในอวัยวะเพศของผู้ร้องแล้วชักเข้าชักออกจนสำเร็จความใคร่ จำเลยพูดขู่ว่าหากนำเรื่องไปเล่าให้ใครฟังจะฆ่าผู้ร้อง ครั้งที่สอง เมื่อผู้ร้องย้ายมาอยู่บ้านนาย ธ. แล้ว ราวปลายเดือนตุลาคม 2558 หลังออกพรรษาได้ 2 ถึง 3 วัน ซึ่งโรงเรียนปิดภาคเรียน ในช่วงเช้าผู้ร้องอยู่กับจำเลยตามลำพังที่บ้านเนื่องจากนาย ธ. ออกไปทำนา ส่วนนางสาว ส. พาน้อง ๆ ของผู้ร้องออกไปซื้อผักกับข้าว จำเลยเรียกผู้ร้องให้เข้าไปนวดขาให้ภายในห้องนอนของจำเลย แล้วจำเลยข่มขืนผู้ร้องโดยนำอวัยวะเพศของจำเลยสอดใส่เข้าไปในอวัยวะเพศของผู้ร้องชักเข้าชักออกหลายครั้งจนสำเร็จความใคร่ ครั้งที่สาม ประมาณกลางเดือนพฤษภาคม 2559 ขณะนั้นผู้ร้องอายุ 12 ปีเศษ ในช่วงกลางคืนผู้ร้องไปซักผ้าอยู่ที่หลังบ้าน ส่วนคนอื่น ๆ ต่างเข้านอนในห้องของตน จำเลยเดินเข้ามาหาจะข่มขืนกระทำชำเราผู้ร้องอีก ผู้ร้องเดินหนี แต่จำเลยดึงตัวผู้ร้องไว้และใช้กำลังบังคับกดอดเสื้อผ้าผู้ร้อง จากนั้นจำเลยนำอวัยวะเพศของจำเลยสอดใส่เข้าไปในอวัยวะเพศของผู้ร้องแล้วชักเข้าชักออกจนสำเร็จความใคร่ ครั้งที่สี่ เมื่อวันที่ 21 ตุลาคม 2563 ขณะนั้นผู้ร้องมีอายุ 17 ปี นางสาว ส. บอกให้ผู้ร้องหยุดเรียนแล้วให้ไปช่วยจำเลยและนางสาว ส. ทำงานล้างเครื่องปรับอากาศที่รีสอร์ทแห่งหนึ่ง ที่ห้องพักหมายเลข 1 ระหว่างทำงานจำเลยให้นางสาว ส. ไปซื้อน้ำยาเพื่อมาเติมเครื่องปรับอากาศ ระหว่างนั้นผู้ร้องเดินออกมาจากห้องน้ำบอกจำเลยว่าล้างชิ้นส่วนของเครื่องปรับอากาศเสร็จแล้ว จำเลยเข้ามาข่มขืนกระทำชำเราผู้ร้องขณะผู้ร้องอยู่ตรงประตูห้องพักด้วยการนำอวัยวะเพศของจำเลยสอดใส่เข้าไปในอวัยวะเพศของผู้ร้องในท่ายืน แล้วชักเข้าชักออกจนสำเร็จความใคร่ ครั้งที่ห้า ในช่วงบ่ายของวันเดียวกันเมื่อทำงานเสร็จและกลับมาที่บ้านแล้ว ขณะที่จำเลยอยู่ตามลำพังกับผู้ร้องสองคนโดยจำไม่ได้ว่าคนอื่น ๆ ออกไปที่ไหน จำเลยเรียกผู้ร้องให้ไปรับประทานอาหารภายในห้องนอนของจำเลย เมื่อรับประทานอาหารเสร็จและนำจานไปเก็บแล้ว จำเลยเรียกผู้ร้องไปนวดให้จำเลยภายในห้องนอน แล้วจำเลยข่มขืนกระทำชำเราผู้ร้องโดยใช้อวัยวะเพศของจำเลยสอดใส่เข้าไปในอวัยวะเพศของผู้ร้อง และชักเข้าชักออกจนสำเร็จความใคร่ ทุกครั้งที่จำเลยกระทำชำเราผู้ร้อง จำเลยมิได้สวมถุงยางอนามัย แต่ผู้ร้องมิได้สังเกตว่าขณะสำเร็จความใคร่จำเลยหลั่งน้ำอสุจิภายในหรือภายนอกช่องคลอดของผู้ร้อง และหลังจากถูกข่มขืนกระทำชำเราแล้ว ผู้ร้องจะอาบน้ำและล้างทำความสะอาดอวัยวะเพศโดยใช้สบู่ฟอกบริเวณด้านนอกและใช้นิ้วสอดเข้าไปทำความสะอาดภายในช่องคลอดด้วย วันรุ่งขึ้นหลังจากเกิดเหตุครั้งสุดท้าย ผู้ร้องไปโรงเรียนตามปกติ ขณะนั้นผู้ร้องเรียนอยู่ที่โรงเรียน ค. ผู้ร้องพบกับนางสาว อ. ครูที่โรงเรียนซึ่งนอกจากจะสอบถามผู้ร้องเรื่องที่ผู้ร้องขาดเรียนแล้ว นางสาว อ. ยังสังเกตเห็นรอยฟกช้ำตามแขนและขาของผู้ร้องด้วย เมื่อถูกถามถึงบาดแผล ผู้ร้องเล่าให้ฟังว่าถูกจำเลยตีเนื่องจากทำผ้าเครื่องซักผ้าแตก เมื่อนางสาว อ. ถามอีกว่าจำเลยทำอะไรผู้ร้องมากกว่านั้นหรือไม่ ผู้ร้องจึงเล่าเรื่องที่จำเลยข่มขืนกระทำชำเราผู้ร้องให้นางสาว อ. ฟัง เห็นว่า ในขณะเกิดเหตุครั้งสุดท้าย ผู้ร้องมีอายุ 17 ปีเศษ อยู่ในวัยเริ่มเป็นสาวเต็มตัวแล้วย่อมรู้สึกได้ว่าการถูกล่วงละเมิดทางเพศถึงขั้นข่มขืนกระทำชำเราเป็นเรื่องที่น่าอับอาย ทำให้ตนเองต้องเสื่อมเสียชื่อเสียงและมีมลทินติดตัว โดยเฉพาะอย่างยิ่งการถูกระงับจากผู้เป็นพ่อของตัวเองอันเป็นการสร้าง

ความเสียหายให้แก่วัสดุกระจก อีกทั้งยังเป็นที่ติฉินนินทาของชาวบ้านในละแวกนั้นด้วย ฉะนั้น หากผู้ร้องมิได้ถูกจำเลยล่วงเกินดังที่เบิกความยืนยัน ก็ไม่น่าเชื่อว่าผู้ร้องจะกล่าวอ้างถึงเรื่องที่จะ เป็นการประจานตนเองต่อสังคมเช่นนั้น ซึ่งขณะนั้นผู้ร้องเรียนหนังสืออยู่ชั้นมัธยม เรื่องดังกล่าวจะ ก่อให้เกิดปมด้อยแก่ผู้ร้องและเป็นเหตุให้เพื่อนนักเรียนนำไปล้อเลียนอีก ประกอบกับเมื่อพิเคราะห์ ถึงวันและเวลาเกิดเหตุกระทำความผิดทั้งสามครั้งแรกในช่วงวัยเด็กซึ่งผู้ร้องมีอายุ 10 ปีเศษ ถึง 12 ปีเศษ ตามฟ้องข้อ 1.1 ถึง 1.3 ผู้ร้องอาศัยเหตุการณ์แวดล้อมมาเป็นจุดเชื่อมโยงในการจดจำ กล่าวคือ ในการกระทำความผิดครั้งแรกวันที่ 6 ธันวาคม 2556 เป็นวันที่นางสาว ท. มารดาผู้ร้อง หนีออกจากบ้านเป็นเหตุให้จำเลยใช้มีดกรีดแขนตนเอง ซึ่งจำเลยก็เบิกความยอมรับข้อเท็จจริงใน เรื่องนี้ ครั้งที่สองเกิดขึ้นในช่วงปิดภาคเรียนเดือนตุลาคม 2558 หลังออกพรรษาแล้ว 2 ถึง 3 วัน ซึ่ง ผู้ร้องเพิ่งย้ายเข้าไปอยู่ที่บ้านของนาย ธ. จำเลยให้ผู้ร้องเข้าไปนอนหาที่ภายในห้อง และครั้งที่สาม ปรากฏตามที่ผู้ร้องให้การในชั้นสอบสวนตามบันทึกคำให้การของผู้กล่าวหาว่า เกิดขึ้นเมื่อผู้ร้องขึ้น ชั้นมัธยมปีที่ 1 หลังจากเปิดภาคเรียนในวันที่ 16 พฤษภาคม 2559 ประมาณ 2 ถึง 3 วัน ซึ่ง ขณะนั้นผู้ร้องกำลังซักผ้าอยู่ที่หลังบ้าน เช่นนี้ จึงสนับสนุนคำเบิกความของผู้ร้องให้มีเหตุผลน่าเชื่อ ถือว่าได้มีเหตุการณ์ซึ่งผู้ร้องถูกล่วงละเมิดทางเพศเกิดขึ้นจริง อีกทั้งเรื่องราวในคดีนี้ถูกเปิดเผยขึ้น ก็เพราะนางสาว อ. เห็นร่องรอยฟกช้ำตามเนื้อตัวร่างกายของผู้ร้องจึงสอบถามทำให้ได้ความว่าผู้ ร้องถูกจำเลยตีทำร้าย นางสาว อ. จึงสอบถามอีกว่ามืออะไรนอกจากนี้หรือไม่ ผู้ร้องจึงเล่าเรื่องที่ ถูกจำเลยล่วงละเมิดให้ฟัง อันเป็นเวลากะทันหันที่ผู้ร้องไม่น่าจะทันได้คิดปรุงแต่งเรื่องราวใน ทางเพศเช่นนี้เพื่อปรักปรำกล่าวหาจำเลยผู้เป็นพ่อ และโจทก์ก็มีนางสาว อ. มาเบิกความเป็น พยานสนับสนุนว่า ได้รับฟังคำบอกเล่าจากผู้ร้องมาเช่นนั้นจริงจึงได้นำความไปแจ้งต่อเจ้าพนักงาน ดำรวจ ส่วนที่ผู้ร้องเล่าให้นางสาว อ. ฟังว่าถูกจำเลยข่มขืนทุกวันตั้งแต่เรียนอยู่ชั้นประถมศึกษา และมีมดดัน ขณะที่นาย ธ. พยานโจทก์อีกปากหนึ่งที่เบิกความว่า ผู้ร้องเล่าให้ฟังว่าเคยถูกจำเลย ข่มขืนกระทำชำเราโดยจำเลยพาไปทางวัดนก และเล่าว่าถูกข่มขืนมาหลายครั้ง ภายในห้องน้ำบ้าง หลังบ้านบ้าง และในห้องนอนจำเลยบ้าง โดยผู้ร้องได้นำข้อสถานที่เกิดเหตุให้พนักงานสอบสวน ถ่ายรูปไว้โดยมีห้องน้ำภายในบ้านของนาย ธ. และทุ่งนารวมอยู่ด้วย ก็ไม่ถึงขนาดขัดแย้งกับ คำเบิกความของผู้ร้องในคดีนี้ซึ่งยืนยันการกระทำความผิดของจำเลยเพียง 5 ครั้ง และแม้จะไม่มี สถานที่เกิดเหตุเหล่านั้นดังที่จำเลยฎีกาโต้แย้งก็ตาม เพราะตามคำบอกเล่าของผู้ร้องดังกล่าว ผู้ร้อง ยืนยันว่าจำเลยล่วงละเมิดทางเพศผู้ร้องหลายครั้ง แต่เหตุที่โจทก์ฟ้องมาเพียง 5 ครั้ง เชื่อได้ว่าเป็น เพราะในการกระทำความผิดของจำเลยครั้งอื่น ๆ ผู้ร้องไม่สามารถจดจำวันและเวลาเกิดเหตุได้ อย่างแน่ชัดเนื่องจากไม่มีเหตุการณ์แวดล้อมอื่นใดที่จะใช้นำมาเชื่อมโยงเท่านั้น จึงไม่นับเป็นข้อ พิรุทธ ประกอบกับได้ความตามคำเบิกความของนางสาว อ. ว่าผู้ร้องมีความบกพร่องทางด้าน สติปัญญา การแสดงออกถึงจิตใจหรือเสียใจจะเป็นเพียงชั่วระยะเวลาสั้น ๆ เมื่อมีการพูดคุย เปลี่ยนเรื่อง อารมณ์ของผู้ร้องก็จะกลับเป็นปกติเหมือนเดิม ด้วยเหตุนี้การที่ในวันรุ่งขึ้นหลังจาก เกิดเหตุแต่ละครั้งผู้ร้องไม่มีอาการเศร้าซึม แต่มีอารมณ์เป็นปกติตลอดเรื่อยมาจนถึงโรงเรียนทำให้นางสาว อ. ไม่สามารถสังเกตเห็นความผิดปกติใด ๆ ของผู้ร้องว่าถูกล่วงละเมิดทางเพศมา จึงหาใช่ ข้อพิรุทธดังข้อฎีกาของจำเลยอีกเช่นกัน นอกจากนั้นตามบันทึกคำให้การของผู้กล่าวหาซึ่งผู้ร้อง ให้การในชั้นสอบสวนถึงการกระทำความผิดในครั้งแรกว่า ภายหลังจากที่จำเลยข่มขืนกระทำชำเรา ผู้ร้องแล้ว จำเลยพูดข่มขู่ให้ไปบอกใคร ผู้ร้องพูดกับจำเลยว่าเป็นลูกพ่อนะ ไม่ใช่ของเล่น ซึ่งแม้ จะมีความหมายเป็นนัยถึงหญิงสาวที่ถูกขายย่ำยีโดยไม่คิดจริงจัง ซึ่งไม่ควรเป็นคำพูดของเด็กวัย

10 ขวบเศษดังที่จำเลยฎีกาก็ตาม แต่เมื่อในขณะที่ให้การผู้ร้องเติบโตเป็นสาวในวัย 17 ปีเศษ จึงอาจมีความรู้สึกในทำนองนั้นเมื่อหวนคิดถึงสิ่งที่จำเลยล่วงละเมิดทางเพศตนเองจึงได้เสริมแต่งถ้อยคำเกินเลยจากความจริงไปบ้างอันเป็นการแสดงความรู้สึกซึ่งก็ถือเป็นเพียงพลความปลื้มย่อยสลับเนื่องจากการกระทำอันเป็นการล่วงละเมิดทางเพศผู้ร้องนั่นเอง ไม่ถึงขนาดที่จะทำให้หน้าหนักคำเบิกความผู้ร้องต้องเสื่อมเสียไป และแม้ขณะเกิดเหตุในครั้งแรกเป็นเวลากลางคืนจะมีเด็กชายป. พยานจำเลยนอนอยู่ด้วยดังที่จำเลยฎีกา แต่พยานจำเลยปากนี้ในขณะเวลานั้นมีอายุราว 5 ขวบทั้งพยานเบิกความด้วยว่าตนนอนหลับสนิท การที่พยานไม่เห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจึงมิใช่เรื่องที่ผิดปกติ ส่วนที่จำเลยฎีกาโต้เถียงว่า คินนั้นนางสาว ท. ภริยาจำเลยหลบหนีออกจากบ้านเป็นเหตุให้จำเลยเสียใจถึงขนาดใช้มีดกรีดแขนตนเอง จำเลยย่อมไม่มีอารมณ์ทางเพศที่จะล่วงเกินผู้ร้องได้นั้น จำเลยมิได้นำสืบถึงข้อเท็จจริงที่ยกขึ้นอ้างดังกล่าวแต่อย่างใด จึงเป็นฎีกาในข้อเท็จจริงที่ไม่ได้กล่าวมาแต่ศาลชั้นต้น ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัยให้ สำหรับในการกระทำความผิดครั้งที่สอง ผู้ร้องให้การในชั้นสอบสวนตามบันทึกคำให้การของผู้กล่าวหาว่า หลังจากที่จำเลยข่มขืนกระทำชำเราผู้ร้องภายในห้องนอนแล้ว เมื่อผู้ร้องออกจากห้องพักสักพักหนึ่งจึงพบกับนาย ธ. ผู้ร้องเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้นาย ธ. ฟัง นาย ธ. พาผู้ร้องไปที่โรงพยาบาลชยันนาทเพื่อตรวจดูจากนั้นได้มีการฝังยาคุมกำเนิดให้ผู้ร้อง ซึ่งแม่นาย ธ. พยานโจทก์จะไม่ได้เบิกความรับรองข้อเท็จจริงในเรื่องดังกล่าวไว้โดยชัดเจนดังที่จำเลยฎีกา แต่นาย ธ. ก็เบิกความว่า ผู้ร้องเล่าให้ฟังว่าถูกจำเลยข่มขืนมาแล้วหลายครั้งซึ่งมีเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายในห้องนอนของจำเลยด้วย จึงไม่นับเป็นข้อพิรุธ และเมื่อได้รับความจากนางสาว อ. ว่าผู้ร้องมีความบกพร่องทางการได้ยินที่หูข้างหนึ่งโดยแพทย์แนะนำให้ใช้เครื่องช่วยฟัง ฉะนั้น เรื่องที่ผู้ร้องให้การว่านาย ธ. พาผู้ร้องไปตรวจหูที่โรงพยาบาลนั้นจึงไม่มีข้อน่าสงสัยใด ๆ ส่วนเรื่องที่ผู้ร้องอ้างว่ามีการฝังยาคุมกำเนิดให้แก่ผู้ร้องด้วยนั้น ข้อนี้แม่นาย ธ. มิได้เบิกความถึงเลย แต่จำเลยสามารถถามค้านพยานโจทก์ปากนาย ธ. เพื่อให้เบิกความเกี่ยวกับเรื่องนี้ได้ นอกจากนี้จำเลยยังมีสิทธินำพยานหลักฐานมาสืบเพื่อให้ได้ความจริง แต่จำเลยมิได้กระทำ อีกทั้งการที่จำเลยกล่าวอ้างในฎีกาว่า โรงพยาบาลจะฝังยาคุมกำเนิดให้แก่ผู้ร้อง โรงพยาบาลจะต้องแจ้งเหตุต่อเจ้าพนักงานตำรวจนั้น ในชั้นพิจารณาจำเลยมิได้นำสืบถึงข้อเท็จจริงที่ยกขึ้นอ้างนี้แต่อย่างใด จึงไม่อาจรับฟังได้ดังที่จำเลยกล่าวอ้าง ดังนั้น การที่โรงพยาบาลมิได้แจ้งเหตุต่อเจ้าพนักงานตำรวจจึงไม่ทำให้น้ำหนักของพยานหลักฐานโจทก์ลดน้อยลงแต่อย่างใด นอกจากนั้นการที่นาย ธ. ซึ่งทราบจากผู้ร้องถึงเรื่องที่ถูกจำเลยล่วงละเมิดทางเพศ แต่ไม่แจ้งความดำเนินคดีแก่จำเลยเพื่อเป็นการปกป้องผู้ร้องก็หาใช่เรื่องผิดวิสัยของวิญญูชนทั่วไปดังที่จำเลยฎีกาต่อสู้ เพราะผู้กระทำความผิดคือจำเลยเป็นบุตรของนาย ธ. ซึ่งเป็นบุคคลในครอบครัวเดียวกัน แม้นาย ธ. จะเจ็บปวดจากการกระทำความผิดของจำเลย แต่ก็เชื่อว่าผู้ที่เป็นพ่อคงไม่ต้องการให้บุตรชายของตนเองต้องได้รับโทษจำคุก ทั้งเรื่องที่เกิดขึ้นยังเสื่อมเสียถึงชื่อเสียงวงศ์ตระกูลอีกด้วย ส่วนการกระทำความผิดในครั้งที่สามซึ่งผู้ร้องให้การในชั้นสอบสวนตามบันทึกคำให้การของผู้กล่าวหาว่าเกิดขึ้นในขณะที่ผู้ร้องกำลังซักผ้าอยู่ที่หลังบ้านนั้น แม้ผู้ร้องจะให้การไว้ด้วยว่าขณะจำเลยสอดใส่อวัยวะเพศเข้ามาในอวัยวะเพศของผู้ร้องในขณะที่ผู้ร้องยืนฟังผนัง นาย ธ. เดินมาบริเวณดังกล่าวห่างจากผู้ร้องประมาณ 3 เมตร จำเลยเห็นจึงหยุดกระทำและห้ามมิให้ผู้ร้องไปบอกใคร จากนั้นผู้ร้องไปอาบน้ำและก่อนเข้านอนผู้ร้องเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้นาย ธ. ฟัง นาย ธ. บอกว่าจำเลยไม่ใช่คนซึ่งเมื่อพิเคราะห์คำให้การของผู้ร้องดังกล่าวโดยตลอดแล้วเห็นได้ว่า นาย ธ. น่าจะไม่ทันเห็นเหตุการณ์ขณะจำเลยกำลังล่วงละเมิดผู้ร้อง ซึ่งสอดคล้องกับที่นาย ธ. เบิกความยืนยันว่าไม่เคยเห็น

เหตุการณ์ในทำนองนี้ด้วยตนเองเลย กรณีน่าจะเป็นเรื่องที่จำเลยรู้ตัวก่อนว่านาย ธ. กำลังเดินมาทางหลังบ้านจึงได้หยุดกระทำมากกว่า ฉะนั้น การที่ในชั้นพิจารณาผู้ร้องมิได้เบิกความว่านาย ธ. เห็นเหตุการณ์สำหรับการกระทำความผิดของจำเลยในครั้งนี้จึงหาได้ขัดแย้งแตกต่างกันกับที่เคยให้การในชั้นสอบสวนตามที่จำเลยฎีกาโต้แย้งไม่ และโดยที่ขณะเกิดเหตุสามครั้งแรก เด็กชาย ป. มีอายุระหว่าง 5 ถึง 8 ขวบ ย่อมมิใช่ผู้ที่ผู้ร้องจะพึงพาอาศัยหรือปรับทุกข์ในเรื่องที่จำเลยล่วงเกินทางเพศต่อผู้ร้องได้ ขณะเดียวกับที่ผู้ร้องมีนาย ธ. เป็นที่พึ่งพาอยู่แล้ว การที่ผู้ร้องเล่าเรื่องดังกล่าวให้นาย ธ. ฟังแต่เพียงผู้เดียว มิได้เล่าให้เด็กชาย ป. ฟังด้วย คงมิแต่การปรับทุกข์กับเด็กชาย ป. เพียงเรื่องที่ถูกจำเลยตีทำโทษเท่านั้นดังที่จำเลยฎีกา จึงไม่นับเป็นข้อพิรุธใด ๆ และที่จำเลยฎีกาว่าในช่วงเกิดเหตุสองครั้งแรก ผู้ร้องมีอายุ 10 ปีเศษ ถึง 12 ปีเศษ อวัยวะเพศยังมีขนาดเล็ก ไม่สมบูรณ์เต็มที่ การถูกอวัยวะเพศของจำเลยซึ่งเป็นผู้ใหญ่สอดใส่เข้าไปแล้วชักเข้าชักออกจนสำเร็จความใคร่ อวัยวะเพศของผู้ร้องย่อมต้องฉีกขาดและมีเลือดไหล แต่ผู้ร้องกลับเบิกความตอบคำถามค้านของทนายจำเลยว่า ไม่ได้รับบาดเจ็บที่อวัยวะเพศโดยมีบาดแผลฉีกขาดหรือเลือดไหลแต่อย่างใด เพียงแต่ผู้ร้องรู้สึกเจ็บเมื่อถูกจำเลยข่มขืนเท่านั้น นับเป็นข้อพิรุธสงสัยนั้น เมื่อพิจารณาถึงการที่ผู้ร้องเป็นบุตรของจำเลย น่าเชื่อว่าจำเลยยังมีความห่วงใยและคำนึงถึงความรู้สึกของผู้ร้องอยู่ แม้จำเลยจะกระทำทุสศีลธรรมแก่บุตรของตนเอง แต่ก็เชื่อว่ามีได้กระทำด้วยความรุนแรงนักโดยเฉพาะกับพฤติกรรมการล่วงเกินทางเพศที่เกิดขึ้น จึงเป็นสาเหตุที่ทำให้ผู้ร้องไม่ได้รับบาดเจ็บรุนแรงที่อวัยวะเพศก็เป็นได้ กรณียังไม่พอรับฟังว่าเป็นข้อพิรุธสงสัย และประการสำคัญเกี่ยวกับเรื่องนี้ โจทก์ยังมีผลการตรวจชันสูตรบาดแผลของแพทย์มานำสืบประกอบด้วยว่าจากการตรวจอวัยวะเพศผู้ร้องของแพทย์ พบรอยฉีกขาดเก่าของเยื่อพรหมจารีในตำแหน่ง 6 นาฬิกา ซึ่งแพทย์ลงความเห็นว่าคุณผู้ร้องผ่านการร่วมประเวณีมา ยังเป็นการสนับสนุนคำเบิกความของผู้ร้องที่กล่าวหาจำเลยว่าได้ล่วงละเมิดทางเพศผู้ร้องในขณะที่ผู้ร้องยังเป็นเด็กรวมสามครั้งให้รับฟังได้โดยสนิทใจ ข้อเท็จจริงตามพยานหลักฐานโจทก์ดังที่ได้นำสืบมารับฟังนั้นคงว่า จำเลยกระทำชำเราผู้ร้องซึ่งเป็นเด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปีและเป็นผู้สืบสันดานของจำเลย ตามฟ้องข้อ 1.1 ถึง 1.3 รวม 3 กระทง ตามที่ศาลล่างทั้งสองได้พิพากษาลงโทษจำเลยมาซึ่งศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยในส่วนข้อหาความผิดดังกล่าวฟังไม่ขึ้น สำหรับการกระทำความผิดในครั้งที่สี่ตามฟ้องข้อ 1.5 นั้น ผู้ร้องให้การในชั้นสอบสวนตามบันทึกคำให้การของผู้กล่าวหายืนยันว่า ในวันที่ผู้ร้องต้องหยุดเรียนไปช่วยจำเลยและนางสาว ส. ล้างเครื่องปรับอากาศที่รีสอร์ท ภ. ห้องพักหมายเลข 1 จำเลยใช้ให้นางสาว ส. ออกไปซื้อน้ำยาเพื่อนำมาเติมเครื่องปรับอากาศ ระหว่างนั้นผู้ร้องนำชิ้นส่วนเครื่องปรับอากาศไปล้างในห้องน้ำภายในห้องพัก เมื่อล้างเสร็จและเดินออกมาจากห้องน้ำ จำเลยผลักผู้ร้องลงนอนบนเตียงแล้วถอดกางเกงผู้ร้อง ผู้ร้องขัดขึ้นแต่จำเลยทำท่าจะต่อผู้ร้อง ผู้ร้องกลัว จากนั้นจำเลยถอดกางเกงและนำอวัยวะเพศของตนสอดใส่เข้าไปในอวัยวะเพศของผู้ร้องจนสำเร็จความใคร่ 1 ครั้ง แต่ในชั้นพิจารณาผู้ร้องกลับเบิกความว่า จำเลยเข้ามาข่มขืนกระทำชำเราผู้ร้องซึ่งยืนอยู่ตรงประตูห้องพักในท่ายืน ซึ่งนับได้ว่าขัดแย้งแตกต่างกันในข้อสาระสำคัญเป็นอย่างมากระหว่างการถูกกระทำชำเราในทำนอนบนเตียงนอนกับการถูกกระทำชำเราในท่ายืนตรงประตูห้องพักดังที่จำเลยฎีกาต่อสู้ เหตุครั้งนี้พึงจะเกิดขึ้นล่าสุดก่อนมีการแจ้งความกล่าวหาจำเลยเพียงวันเดียว ผู้ร้องซึ่งโตเป็นสาวแล้วจึงไม่น่าที่จะจดจำเหตุการณ์ผิดพลาดคลาดเคลื่อนไป ประกอบกับทั้งในชั้นสอบสวนและชั้นพิจารณา ผู้ร้องยืนยันว่าเหตุเกิดที่ห้องพักหมายเลข 1 และได้นำชี้สถานที่เกิดเหตุไว้ตามภาพถ่ายประกอบคดีอาญา แต่กลับยังมี

ปรากฏอีกว่าผู้ร้องได้ชี้ห้องพักหมายเลข 7 ของรีสอร์ทว่าเป็นสถานที่เกิดเหตุซึ่งผู้ร้องถูกกระทำชำเราด้วยตามภาพถ่ายประกอบคดีอาญา พยานหลักฐานโจทก์จึงเป็นพริ้มมีข้อเคลือบแคลงสงสัย ดังนี้ เมื่อจำเลยให้การปฏิเสธ กรณีจึงเห็นสมควรยกประโยชน์แห่งความสงสัยให้แก่จำเลยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 227 วรรคสอง ที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษาลงโทษจำเลยในความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราผู้สืบสันดานโดยใช้กำลังประทุษร้ายสำหรับการกระทำความผิดในครั้งที่สี่ จึงไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา ฎีกาของจำเลยในความผิดข้อหานี้ฟังขึ้น ส่วนการกระทำความผิดในครั้งที่ห้า ตามฟ้องข้อ 1.6 นั้น แม้ตามผลตรวจชั้นสูตรบาดแผลของแพทย์เอกสารหมาย จ.1 จะระบุว่า ตรวจทางห้องปฏิบัติการไม่พบคราบอสุจิในสิ่งที่ส่งตรวจดังข้อฎีกาของจำเลยก็ตาม แต่แพทย์ก็ตรวจพบว่าอวัยวะเพศภายนอกของผู้ร้องบวมแดง และเมื่อตรวจภายในนอกจากจะพบรอยฉีกขาดเก่าของเยื่อพรหมจารีที่ตำแหน่ง 6 นาฬิกาแล้ว ยังตรวจพบรอยฉีกขาดใหม่ของเยื่อพรหมจารีที่ตำแหน่ง 4 นาฬิกา และแพทย์ได้ลงความเห็นพบว่าพบหลักฐานการร่วมประเวณี ซึ่งสอดคล้องกับคำเบิกความของผู้ร้องที่ยืนยันว่าจำเลยได้ข่มขืนกระทำชำเราผู้ร้องก่อนหน้าการตรวจร่างกายผู้ร้อง 1 วัน ลำพังแต่การไม่พบคราบอสุจิยังไม่หนักแน่นเพียงพอที่จะยืนยันได้ว่าจำเลยมิได้ล่วงละเมิดทางเพศผู้ร้อง เพราะนอกจากผู้ร้องจะเบิกความว่า มิได้สังเกตว่าจำเลยหลั่งน้ำอสุจิภายในหรือภายนอกช่องคลอดของผู้ร้อง และหลังเกิดเหตุผู้ร้องชำระล้างทำความสะอาดอวัยวะเพศของตนแล้ว ดังนั้น การตรวจไม่พบคราบอสุจิจึงมิใช่เป็นข้อพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของจำเลยว่ามีได้ล่วงละเมิดทางเพศผู้ร้องได้โดยเด็ดขาด ส่วนที่จำเลยฎีกาว่า เหตุที่ผู้ร้องอ้างว่าจำเลยข่มขืนกระทำชำเรานั้น เพราะเมื่อประมาณเดือนตุลาคม 2563 ผู้ร้องถูกจำเลยใช้ท่อพีวีซีตีทำโทษ แต่จำเลยทำโทษแรงเกินไป อีกทั้งจำเลยคอยกีดกันมิให้ผู้ร้องติดต่อกับนางสาว ท. ผู้เป็นมารดา เป็นเหตุให้ผู้ร้องโกรธ เกลียดและต่อต้านจำเลย ไม่อยากอยู่กับจำเลย แต่ต้องการไปอยู่กับนางสาว ท. ซึ่งผู้ร้องให้ความรักมากกว่านั้น เมื่อพิเคราะห์ถึงเหตุที่จำเลยยกขึ้นอ้างดังกล่าวแล้วยังไม่ถึงขนาดที่จะทำให้ผู้ร้องมาสร้างเรื่องกล่าวหาจำเลยผู้เป็นพ่อด้วยเหตุการณ์ที่ไม่ควรจะเกิดขึ้นระหว่างผู้เป็นพ่อลูกซึ่งเป็นเรื่องที่สร้างความเสื่อมเสียให้แก่ครอบครัวและจะทำให้จำเลยต้องรับโทษทางอาญา ส่วนผู้ร้องก็ได้รับความเสียหายด้วยเช่นกัน นอกจากนี้จำเลยมิได้นำสืบให้เห็นว่าผู้ร้องเป็นผู้ที่มีนิสัยชอบพูดโกหก ประกอบกับตามเอกสารหมาย จ.1 ได้ความว่าในการตรวจร่างกายของผู้ร้องเมื่อวันที่ 22 ตุลาคม 2563 พบหลักฐานการร่วมประเวณี ข้อฎีกาของจำเลยจึงไม่มีน้ำหนักที่จะรับฟัง ที่ศาลล่างทั้งสองวินิจฉัยว่าจำเลยมีความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราผู้สืบสันดานโดยใช้กำลังประทุษร้ายสำหรับการกระทำความผิดในครั้งที่ห้า จึงชอบแล้ว ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยในความผิดข้อหานี้ฟังไม่ขึ้นเช่นกัน อนึ่ง คดีนี้ผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทน โดยตั้งให้นาย ธ. เป็นผู้แทนเฉพาะคดี ซึ่งการยื่นคำร้องขอเป็นผู้แทนเฉพาะคดีของนาย ธ. เป็นการยื่นในนามของผู้ร้อง เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังเป็นยุติว่า ผู้ร้องเป็นบุตรโดยชอบด้วยกฎหมายของจำเลย ดังนั้น จำเลยจึงเป็นบุพการีของผู้ร้องตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 28 วรรคหนึ่ง อีกทั้งการยื่นคำร้องขอให้จำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนในคดีนี้เป็นการยื่นตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 44/1 วรรคหนึ่ง ซึ่งวรรคสองของมาตรา 44/1 บัญญัติให้ถือว่าคำร้องดังกล่าวเป็นคำฟ้องตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งและผู้เสียหายอยู่ในฐานะโจทก์ในคดีส่วนแพ่งนั้น ดังนั้น การยื่นคำร้องของผู้ร้องในคดีนี้จึงเป็นคดีอุทลุม ต้องห้ามตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1562 ที่ศาลชั้นต้นมีคำสั่งรับคำร้องของผู้ร้อง และ

ศาลล่างทั้งสองพิพากษาในคดีส่วนแพ่งให้จำเลยชำระเงิน 150,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยแก่ผู้ร้อง จึงเป็นการไม่ชอบ ปัญหานี้เป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้ไม่มีคู่ความใดยกขึ้น ในชั้นฎีกา ศาลฎีกาก็มีอำนาจหยิบยกขึ้นวินิจฉัยเองและแก้ไขให้ถูกต้องได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 และคดีแพ่งที่เกี่ยวข้องกับ คดีอาญาเป็นหน้าที่ของศาลจะต้องสั่งเรื่องค่าฤชาธรรมเนียมไว้ในคำพิพากษา ตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 167 ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความ อาญา มาตรา 40 การที่ศาลอุทธรณ์ภาค 1 มิได้สั่งในเรื่องค่าฤชาธรรมเนียมคดีส่วนแพ่งในชั้น อุทธรณ์ จึงเป็นการไม่ชอบด้วยบทกฎหมายดังกล่าว ศาลฎีกาเห็นสมควรแก้ไขให้ถูกต้อง พิพากษา แก้เป็นว่า ให้ยกฟ้องโจทก์สำหรับความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราผู้สืบสันดานโดย ใช้กำลังประทุษร้ายตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276 วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา 285 ตามฟ้องข้อ 1.5 และยกคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนของผู้ร้อง ค่าฤชาธรรมเนียมคดีส่วนแพ่งในชั้นอุทธรณ์และชั้นฎีกาให้เป็นพับ นอกจากนี้แก้ไขให้เป็นไปตาม คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 1

องค์คณะ

สุนทร ทรงฤกษ์ · รังสรรค์ โรจน์ชีวิน · อนันต์ คงบริรักษ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/4687/2566>